

درگذشت صاحب نظریه مهار دوگانه

زندگی مارتین ایندیک داستان زندگی موفقیت‌آمیز یک دیپلمات بود. دکتر رابرت ساتلوف، مدیر اجرایی مؤسسه سگال، درباره او می‌گوید: او که اهل استرالیا بود، به واشنگتن آمد تا در ایجاد سیاست آمریکا در خاورمیانه تأثیر بگذارد و این کار را هم انجام داد. به‌عنوان یک محقق پیشگام، تحلیلگر روشن‌فکر و کارآفرین سیاسی بسیار مؤثر، اقدامات زیادی انجام داد. ایندیک بینش قدرتمندی داشت. بینشی که نه تنها سازمانی را براساس این ایده که خط‌مشی عمومی عادلانه‌ریشه در تحقیقات درست دارد، هدایت می‌کرد، بلکه این ایده را در آن سازمان به صورت مجسم، ایجاد می‌کرد. سهم او در رشد و توسعه اندیشکده مؤسسه واشنگتن - و به‌طور کلی‌تر در تعریف و اجرای سیاست خاورمیانه‌ای ایالات متحده - افسانه‌ای و غیرقابل اندازه‌گیری است. ایندیک پس از دریافت دکترای خود از دانشگاه ملی استرالیا، به واشنگتن نقل مکان کرد و خیلی زود با باری واینبرگ در لس‌آنجلس، برای تأسیس اندیشکده مؤسسه واشنگتن در سال ۱۹۸۵ همکاری کرد. تحت رهبری این دو، مؤسسه به سرعت شهرت یافت و تحقیقات علمی‌اش درباره خاورمیانه مشتریان مشتاقی را در کاخ سفید، وزارت امور خارجه، پنتاگون، آژانس‌های اطلاعاتی، سفارتخانه‌های خارجی، اتاق‌های خبر و کنگره آمریکا پیدا کرد. از همان ابتدا، ایندیک بر رویکردهای دوحزبی برای حل مشکلات منطقه‌ای تأکید داشت. این رویکردها فراتر از تفکر سنتی حاصل جمع صفر در مورد درگیری اعراب و اسرائیل بود که در قالب‌های بسیار قابل دسترس بسته‌بندی شده بود و محصول تحلیلی کارشناسان مؤسسه را مستقیماً به مشتریان‌اش در سراسر دولت ارائه می‌کرد.

این فرمول موفقیت بزرگی به دنبال داشت. به‌طوری‌که تنها هشت سال پس از راه‌اندازی مؤسسه، بیل کلینتون، رئیس جمهوری وقت آمریکا، از ایندیک به‌عنوان مشاور ارشد سیاست خاورمیانه و به‌عنوان دستیار ویژه رئیس‌جمهور و مدیر ارشد امور خاور نزدیک و جنوب آسیا در شورای امنیت ملی استفاده کرد.

در دوران ریاست‌جمهوری کلینتون، ایندیک بعدها به‌عنوان دستیار وزیر امور خارجه در امور خاور نزدیک منصوب شد. او اولین فردی بود که از خارج از وزارت امور خارجه به این سمت منصوب شد. ایندیک در دو مأموریت جداگانه به‌عنوان سفیر ایالات متحده در اسرائیل خدمت کرد. (ابتدا از سال ۱۹۹۵ تا سال ۱۹۹۷ و دوباره از ۲۰۰۰ تا ۲۰۰۱) باراک اوباما رئیس‌جمهور آمریکا او را به دولت فراخواند تا از ژوئیه ۲۰۱۲ تا ژوئن ۲۰۱۴ به‌عنوان فرستاده ویژه برای مذاکرات اسرائیل و فلسطین خدمت کند. مارتین از روند اسلو گرفته تا سیاست «مهار دوگانه» در خصوص عراق و ایران، اثری عمیق و ماندگار در ساخت و شکل‌دهی سیاست خاورمیانه‌ای آمریکا بر جای گذاشت. در منطقه‌ای مثل خاورمیانه که نوسانات بحران‌ها در آن بسیار بالا بود هر پیشرفتی که آمریکا برای پیشبرد صلح و امنیت به آن دست یافت، در نتیجه کمک‌های عظیم ایندیک بود. ایندیک پس از ترک دولت، در سمت‌های خود به‌عنوان مدیر مؤسس مرکز سیاست خاورمیانه در مؤسسه بروکینگز، معاون اجرایی بروکینگز و مدیر برنامه‌سیاست خارجی آن، نقش مهمی در مباحث سیاست خارجی ایالات متحده داشت. سپس، اخیراً، به‌عنوان همکار ارشد در دیپلماسی ایالات متحده و خاورمیانه در شورای روابط خارجی در نیویورک، مشغول به کار شد. علاوه بر این، ایندیک نویسنده کتاب بسیار تحسین‌شده «استاد بازی: هنری کیسینجر و هنر دیپلماسی خاورمیانه» و «سیاست خارجه بی‌ضرر: توجیه خودمسانی از دیپلماسی صلح آمریکایی در خاورمیانه» را که خاطرات شخصی‌اش بود، به رشته تحریر درآورد. او همچنین با مایکل اوهانلون و کنت لیبرتال نویسنده کتاب «تاریخ نرمش: سیاست خارجی باراک اوباما» بود. گذشته از دستاوردهای نوشتاری و موفقیت‌های سیاسی، میراث حرفه‌ای ایندیک در تعداد زیادی از محققان، تحلیل‌گران و سیاست‌گذارانی که در طول سال‌ها تحت نظر او بودند، نمود یافته است.

آنتونی بلینکن وزیر خارجه آمریکا در نشست امنیتی اسپن: راه‌حل دو کشوری نمرده است

ترجمه: آریا صدیقی | آنتونی بلینکن، وزیر امور خارجه آمریکا در نشست امنیتی اسپن با اشاره به وضعیت شکننده در خاورمیانه به واسطه جنگ غزه، از راه‌حل دو کشوری به عنوان راه‌حلی برای حفظ امنیت اسرائیل و ارائه حق تعیین سرنوشت به فلسطینی‌ها دفاع کرد. او مذاکرات آتش‌بس بین حماس و اسرائیل را مذاکراتی رو به جلو توصیف کرد.

عکس: Gettyimages

«بگذارید با موضوعی شروع کنیم که واقعاً بزرگترین تغییر دینامیک بازی از آخرین باری است که در اینجا جمع شدیم؛ یعنی ۷ اکتبر و حمله حماس به اسرائیل، پاسخ اسرائیل، و جنگ غزه در خاورمیانه. سفیر آمریکا در سازمان ملل، لیندا توماس - گرینفیلد اخیراً گفته که مذاکرات در مورد آتش‌بس «در مسیر درست در حال انجام است.» آیا حرف او درست است و بر چه اساسی؟

بله، چیزهای زیادی در جریان است و خاورمیانه در مرکز قرار دارد. آنچه لیندا گفته درست است. من معتقدم که ما در درون دالانی هستیم و به سمت هدف حرکت می‌کنیم تا به توافقی دست پیدا کنیم که منجر به آتش‌بس شود، گروهان‌ها را به خانه بازگرداند و ما را در مسیر بهتری برای ایجاد صلح و ثبات پایدار قرار دهد. ولی...

«اساساً این روند چیست؟

بر دو چیز استوار است. زیرا امید خوب است اما کافی نیست. این روند مبتنی بر واقعیت است و واقعیت این است که یک ماه پیش، پزیرندت بایدن پیشنهاد مفصلی برای رسیدن به آتش‌بس و آزادی گروهان‌ها ارائه کرد و اتفاقی که بعد از آن افتاد کاملاً خارق‌العاده بود. تمام دنیا برای حمایت از این پیشنهاد گرد هم آمدند، کشور به کشور ایستادند و آن را تأیید کردند، شورای امنیت سازمان ملل متحد، جایی که لیندا کار فوق‌العاده‌ای انجام داد از این پیشنهاد حمایت کرد. روسیه هم رای ممتنع داد و نتیجه این بود که پس از فشارها و دیپلماسی فراوان در هفته‌های پس از آن، ما به توافقی بر سر چارچوبی که رئیس‌جمهور توسط اسرائیل و حماس ارائه کرده بود، رسیدیم. اکنون مسئله پایان دادن به مذاکرات درباره برخی جزئیات مهم است.

«و حماس توافق را امضا نکرده است. آیا آنها...»

آنها چارچوب را امضا کردند.

«درست است...»

و این بسیار مهم است. اما برخی از مسائل باقی مانده است که باید حل شود و باید درباره‌شان مذاکره شود. ما دقیقاً در حال انجام این کار هستیم و اتفاقاً، وقتی می‌گویم ما در خط پایان هستیم، دقیقاً همین‌طور است. اما ما همچنین می‌دانیم که این چند قدم آخر خیلی دشوار است. بنابراین من نمی‌خواهم ساده‌سازی کنم اما براساس تمام کارهایی که در این شش ماه گذشته انجام داده‌ایم، همچنان معتقدم که سریع‌ترین راه برای پایان دادن به این جنگ، کمک به مردم غزه است که شدیداً به آن نیاز دارند و قرار دادن خود غزه، قرار دادن کل منطقه در مسیر بهتر، از طریق توافق بر سر آتش‌بس و گروهان‌ها است.

«درخواست بزرگ شما از نتانیاهو چیست؟

من فکر می‌کنم ما باید از دو چیز مطمئن شویم. ما البته می‌خواهیم این توافق را به خط پایان برسانیم. اما در حالی که این امر ضروری است، کافی نیست، زیرا آنچه که پس از توافق حیاتی است، این است که مطمئن شویم یک برنامه

روشن برای آنچه که در پی خواهد بود وجود دارد. همان به اصطلاح برنامه روز بعد. چیزی که ما نمی‌توانیم بپذیریم توافقی است که به دنبال آن نوعی خلأ است. اگر حماس حضور داشته باشد، با بازگشت حماس این خلأ پر خواهد شد که غیرقابل قبول است. اشغال اسرائیل نیز غیرقابل قبول است. داشتن خلأیی که با بی‌قانونی پر شده است، و پر از هرج و مرج باشد هم غیرقابل قبول است.

«آیا متوجه شده‌اید که چگونه با نتانیاهو رفتار کنید؟ منظوری این است که دولت بایدن حمایت بی‌دریغ را امتحان کرده است. شما تلاش کردید تا با عدم تحویل بمب‌های ۲۰۰۰ پوندی اسرائیل را تحت فشار قرار دهید. الان وضعیت چگونه است؟

من روی شخصیت‌ها تمرکز ندارم. من روی سیاست‌ها متمرکز هستم و ما می‌خواهیم اطمینان حاصل کنیم که با هر کسی - چه متحدان اسرائیلی ما یا هر شخص دیگری - به پیش می‌رویم و در مورد گام‌های مشخصی که باید برداشته شود به توافقاتی دست پیدا می‌کنیم تا هر آنچه را که می‌خواهیم پیش ببریم، پیش ببریم.

«بگذارید طور دیگری بپرسم. آیا فهمیده‌اید که نتانیاهو چه می‌خواهد؟ آیا این دیدگاه بسیاری از تحلیلگران اسرائیلی را قبول دارید که او واقعاً دوست دارد آتش‌بس و معامله گروهان‌ها را خنثی کند، زیرا راست افراطی در ائتلاف او با آن مخالف است و ممکن است این توافق به قیمت زندگی سیاسی او تمام شود؟

آنچه که من می‌بینم چیزی است که در سراسر جامعه اسرائیل می‌شوم. جامعه اسرائیل تمایل شدید برای انجام این کار، برقراری آتش‌بس، بازگرداندن گروهان‌ها به خانه پس از ماه‌ها اسارت دارد. در میان گروهان‌ها اتباع آمریکایی هم هستند. من با خانواده‌های گروهان‌های آمریکایی و دیگر خانواده‌های گروهان، ۱۰، ۱۲ بار ملاقات کرده‌ام. بنابراین این مسئله برای بسیاری از ما واقعی و شخصی است، اما برای مردم اسرائیل، آوردن گروهان‌ها به خانه اولویت اول است و من معتقدم که آتش‌بس چیزی است که اکثر اسرائیلی‌ها از آن حمایت می‌کنند. در عین حال، باید این را بدانیم که رنج مردم هر روز بیشتر می‌شود و این روند باید پایان یابد.

«آیا راه‌حل دودولتی مرده است؟

نه تنها نمرده بلکه نمی‌تواند بماند.

«با توجه به اینکه اسرائیلی‌ها اعم از دولت و مردم عادی اکنون در برابر آن مقاومت می‌کنند، غزه ویران شده است، شهرک‌نشینان زمین‌های بیشتری را در کرانه باختری اشغال می‌کنند، بسیار سخت است که بخواهیم خوش‌بین باشیم...»

جان مک کین می‌گفت که همیشه هوا قبل از اینکه کاملاً تاریک و سیاه شود به شدت تاریک خواهد شد. یعنی همیشه تا قبل از تاریک شدن کامل هوا، در همان نور اندک

هم می‌توان کاری کرد. برخی از واقعیت‌های اساسی وجود دارد که ما نمی‌توانیم از آنها فرار کنیم. واقعیت‌های اساسی این است که بین غزه و کرانه باختری، جایی که بیش از ۵ میلیون فلسطینی زندگی می‌کنند، حدود ۷ میلیون یهودی اسرائیلی وجود دارند. هیچ کدام جایی نمی‌روند. فلسطینی‌ها جایی نمی‌روند. یهودیان جایی نمی‌روند. باید محل سکونتی وجود داشته باشد. بنابراین باید سازشی انجام شود که دو کار را انجام دهد: صلح پایدار و امنیت پایدار برای اسرائیلی‌ها و حق تعیین سرنوشت برای فلسطینی‌ها. اکنون، با هر حقی، مسئولیتی به وجود می‌آید. مسئولیت ساختن کشوری که تهدیدی برای اسرائیل نباشد، حماس در آن نباشد. مانند لبنان نباشد و حزب‌الله عملاً بر کشور تسلط نداشته باشد. بنابراین چیزهای مهمی وجود دارد که باید اتفاق بیفتد تا یک دولت تحقق یابد. به هر حال، قوی‌ترین مخالفان راه‌حل دودولتی، چه کسانی هستند؟ ایران و حماس.

«شما به ایران اشاره کردید. آنها انتخابات ریاست‌جمهوری را برگزار کردند. چه فرصت‌هایی با این رئیس‌جمهور جدید اصلاح طلب، می‌بینید؟

خب، من فکر می‌کنم که ما به دنبال این هستیم که ببینیم ایران چه سیاست‌هایی را دنبال می‌کند. اما واقعیت این است که خط آخر این است که رهبر ایران همچنان حرف آخر را خواهد زد. بنابراین نمی‌توانم بگویم که ما انتظارات زیادی داریم، اما باید ببینیم پزشک‌کیان و تیمش پس از روی کار آمدن چه کاری انجام می‌دهند. همان‌طور که می‌دانید، زمانی که این دولت روی کار آمد، ما سعی کردیم دوباره دیپلماسی هسته‌ای با ایران را دنبال کنیم. زیرا اگر بتوانید حداقل یک مشکل را از روی میز بردارید و آن اینکه ایران به صورت بالقوه دارای سلاح هسته‌ای نباشد، ذاتاً چیز خوبی است. همان‌طور که می‌دانید، ما در دوران اوباما توافقی داشتیم که در واقع برنامه هسته‌ای ایران را محدود می‌کرد و یکی از بزرگ‌ترین اشتباهاتی که در سال‌های اخیر مرتکب شده‌ایم، کنار گذاشتن آن توافق و اجازه دادن به ایران برای خروج از محدودیتی بود که ما بر آن اعمال کردیم.

«هر بار که به عنوان وزیر خارجه با شما مصاحبه کرده‌ام، همین سوال را از شما پرسیده‌ام: آیا سیاست ایالات متحده همچنان مبنی بر اینکه ایران نباید به سلاح هسته‌ای دست یابد، ادامه دارد؟

قطعاً.

«این همان جوابی است که شما همیشه داده‌اید و منم هم مثل همیشه می‌پرسم که پس چگونه می‌خواهید جلوی ایران را بگیرید؟»

راه ترجیحی برای انجام آن، دیپلماسی است. وضعیتی که الان در آن هستیم وضعیت خوبی نیست. ایران، به دلیل اینکه توافقی هسته‌ای کنار گذاشته شده، به جای اینکه حداقل یک سال با ظرفیت گریز هسته‌ای فاصله داشته